

קנת : "אוסטרלי או הוטנטוטי, צריך רק לדעת להשיג אותו."
רק לא לפריס. חמשה ימים לאחר שיהר דה, נשא את שולמית (רומנית המודה בת 24, אותה פגש בצבא בזמן מלחמת השחרור) לאשה, והחלט במטה המשטרה שעקב התרבות מקרי ההברחה, יש לשגר מחוץ אמרה שולמית: "אני מבינה מה זה נקרא להיות אשת בלש, אני מסכימה שהוא יסע, אבל רק לא לפריס." סיפר יהודה, המודה בכשרונו הבלשי ("אני אף פעם לא רושם רשימות: מספרי טלפון ושמות למאות מתי מונים: מספרי בראש, מתיבהרים אחד, אחד כ" שאני צריך להם") "בין כה וכה אין לי זמן בפריס."

בפריס הצליח גלות את מבריהם שסיננו לארץ שוקולדה, בשר חזיר צרפתי ואבני תן סינטטיות ויהלומים. המברחים נעזרו בשני ספרי טלפונים, ישראלי וצרפתי, מתוך כס הוציאו שמות אורחים בלתי מוכרים להם, רשמו את שמותיהם של השלוח והמקבל על החבילות הנשלחות לארץ.

עם תום תקופת שהותו האחרונה של יהודי דה קנת, (אשר בינתיים העלה לדרגת מפקח ראשון) בחוק-לארץ יצא יוסף נחמיאס, סגנו השנון של המפקח הכללי של משטרת ישראלי, להתחקות על תוצאת העבודה הפריי סאית. מסקנתו: שליחי המשטרה הם הש" קעה כדאית לאוצר. פעילותם החוצלארצית מפנה זרם איתן של מטבע זר לקופת האוצר.

גילה נחמיאס את תכנית המשטרה: האר צר הסכים לממן חוליית בין כלכלית קבר עיה, (בת שמונה אנשי משטרה) שתשלח לחוף-לארץ, תשחה שם זמן בלתי מוגבל, עד שימוגר גנע ההברחה.

היחיה שעיקמה את חוטמה למשמע ה תכנית הייתה אשתו של יהודה, שולמית קנת, שאמרה: "הפעם הם יצטרכו לשכנע אותי."

תודת האומה

ד.ס. לא זולרים

רסט עבר באולם בית החלוצות. נכה קטוע יד התרומם מעל מושבו, צעק בקול רועד מהתרגשות: "המדינה נקנתה בהם ולא ב" זולרים."

לא יצאו חודשיים מאז הבטיח בה גיי. לאירגון משתכני שלב ב' (העולם היה 749) שחמרי הבניין לשיכון רבי-הדחיות יירכשו בשער הישן של הירדה, והשבוע קמה צעקה גדולה: ועדת שרים בין-משרדית הוציאה מסקנות מלעיגות להבטחתו הנדיבות של ראש הממשלה. משרד האוצר היה תקיף:

חוסר חומר בנייה הוא נימוק מגוחך, שעה שכל אחד מאתנו יודע שמשך ארבע השנים מאז הובטח שיכון לחוזרים משדה הקרב הוקמו שיכונים שונים, כולל שיכונים מות-רות וחוליות מפוארות, לרבות גזילה גדולה של חומרי בנייה לשוק השחור.

נחמה פעוטה הפיגה קצת את מתיחות ה" נאספים: משרד הבטחון, שהתעלם עד כה בגלוי מתיבועותיו של האירגון המישלה ולא שלח עד כה איש מנציגיו לאספות המחאה של האירגון, שיגר הפעם את ישראל עמור, מנהל אגף כח-האדם.

עמיר ניסה להצדיק את עמדת הממשלה: "אנחנו המדינה השנייה בעולם (הראשונה: ארצות-הברית) המספלת בנכים בצורה כה יעילה. צעק עמיר חסר-זרוע: "אנחנו המדינה הראשונה שמבינה נדרש כל כך הרבה!"

המלצה על מקל-נדודים

עם בוקר לבשה הקריה מראה בלתי רגיל, אך לא בלתי שכיה. נכים פשטו על מבוואר-חיה, גררו את רגלי העץ שלהם על פני הרחובותיה הראשיים של הקריה. קבוצות גדולות נראו מתקדמות מכל העברים, משרכות את רגליהן לאיטן, אל המטרה: משרד האר-צרי. דקות מעטות לפני פתיחת שערי שני בנייני האוצר לעשרות פקידיו המתכנסים ל- עבודת יומם, צבאו 200 נכים על כל הכני-סות, כולל חלונות נמוכים. המצור היה חזק וחסר פשרות. הפעם לא פיורה המשטרה את השובתים. היא אף לא התערבה. שר האוצר הודה בעקיפין שכוח משטרתו איננו התרופה הבודקה לנקודה רגישה זו, אישר בכך את האשמות באי-כח אירגון הנכים: המדינה אינה ממלאה את התחייבותיה כלפי האנשים שאיבדו את כושר עבודתם בשהה הקרב.

כשעה לאחר מכן טלפנו מירושלים, הורדי עו לשובתים שמשלחת נכים שבתו במשך רד האוצר בקריה הירושלמית, ונקבלה ע"י שר האוצר. המצור הוסר והתחללות נצ-טמצמה. פקיד האוצר נתכנסו מאחורי שול-חנות עבודתם, עשרות הנכים הדרו למדשאה המטופחת בהצר הבניין, רבצו על הדשא: "לא נוזו מכאן עד שנמצא איון קשבת ל" תביעותינו."

לפי דרגה ב', בשעתו קבעה הכנסת: לנכים בעלי אחוזי נכות נמוכים מ-50 אחוז, יינתן תגמול חד-פעמי בשיעור של חמש לירות האחוז, היתר יקבלו תשלום חודשי של 34 לירות בתנאי שהיו חסרי-תעסוקה. נכה שהצליח להכשיר את מומיו לעבודה

שביתת הנכים לפני משרד האוצר 300 קטועי רגל...

ראש הממשלה מפזר את כספי האוצר ביד רחבה, מעמיק את החור בתקציב המטבע הזר.

הצעקה התפשטה, החרישה את אוני 700 הנאספים לאסיפת מחאה רבתי שנקראה ע"י ראשי האירגון. הטיקו 627 משפחות חיילים משוחררים ונכים: באם גזירת השרים נוחת כתבוסה מכרעת וסופית לראשי-הממשלה, נאלץ לוותר על זכותו לשיכון. אך מסקנה זו לא הפיגה את הועם והמרירות שחישמלו את אירת אולם בית-החלוצות התל-אביבי. טען ישראל מדברי, יו"ר אירגון המשכתבים:

חלקית שהכנסתה לא עולה על עשרים לירות לחודש, יהנה, למשל, מפנסיה בת חמש לי-רות בלבד.

טענו הנכים נגד החוק: בתיאוריה הוא התקבל על הדעת, אך לאחר חודשי נסיון מעטים נתגלה כבלתי-מציאותי. הם תבעו שינוי בחוק: תשלום פנסיות חודשיות ל- בעלי 20 אחוזי נכות ומעלה (כנהוג באנג-ליה ואמריקה) בנובה משכורתם של פקידיו הממשלה בעלי דרגה ג'.

משרד הבטחון נקט באמצעי הבודק: הר-כיב ועדת שרים שהשיגה פשרה, לאחר שנה

של ישיבות אינסופיות: הפנסיות תשולמ-נה לבעלי 35 אחוזי נכות ומעלה לפי מש-כורת עובדי המדינה, דרגה ב'. אחר נשענה המלצת הועדה על מקל-נדודים, עברה בכבוד בין המשרדים השונים, לבסוף הגיעה ללש-כתו של שר האוצר בצורת עצומה עמוסת חתימות-הסכמה. שר-האוצר יענע את ראשו

נחמה פעוטה הפיגה קצת את מתיחות ה" נאספים: משרד הבטחון, שהתעלם עד כה בגלוי מתיבועותיו של האירגון המישלה ולא שלח עד כה איש מנציגיו לאספות המחאה של האירגון, שיגר הפעם את ישראל עמור, מנהל אגף כח-האדם.

עמיר ניסה להצדיק את עמדת הממשלה: "אנחנו המדינה השנייה בעולם (הראשונה: ארצות-הברית) המספלת בנכים בצורה כה יעילה. צעק עמיר חסר-זרוע: "אנחנו המדינה הראשונה שמבינה נדרש כל כך הרבה!"

המלצה על מקל-נדודים

עם בוקר לבשה הקריה מראה בלתי רגיל, אך לא בלתי שכיה. נכים פשטו על מבוואר-חיה, גררו את רגלי העץ שלהם על פני הרחובותיה הראשיים של הקריה. קבוצות גדולות נראו מתקדמות מכל העברים, משרכות את רגליהן לאיטן, אל המטרה: משרד האר-צרי. דקות מעטות לפני פתיחת שערי שני בנייני האוצר לעשרות פקידיו המתכנסים ל- עבודת יומם, צבאו 200 נכים על כל הכני-סות, כולל חלונות נמוכים. המצור היה חזק וחסר פשרות. הפעם לא פיורה המשטרה את השובתים. היא אף לא התערבה. שר האוצר הודה בעקיפין שכוח משטרתו איננו התרופה הבודקה לנקודה רגישה זו, אישר בכך את האשמות באי-כח אירגון הנכים: המדינה אינה ממלאה את התחייבותיה כלפי האנשים שאיבדו את כושר עבודתם בשהה הקרב.

כשעה לאחר מכן טלפנו מירושלים, הורדי עו לשובתים שמשלחת נכים שבתו במשך רד האוצר בקריה הירושלמית, ונקבלה ע"י שר האוצר. המצור הוסר והתחללות נצ-טמצמה. פקיד האוצר נתכנסו מאחורי שול-חנות עבודתם, עשרות הנכים הדרו למדשאה המטופחת בהצר הבניין, רבצו על הדשא: "לא נוזו מכאן עד שנמצא איון קשבת ל" תביעותינו."

לפי דרגה ב', בשעתו קבעה הכנסת: לנכים בעלי אחוזי נכות נמוכים מ-50 אחוז, יינתן תגמול חד-פעמי בשיעור של חמש לירות האחוז, היתר יקבלו תשלום חודשי של 34 לירות בתנאי שהיו חסרי-תעסוקה. נכה שהצליח להכשיר את מומיו לעבודה

לועמם של השובתים התל-אביביים לא נמ-צא פורקן. כי משרד האוצר לא ייסה את כוחו של איש מעובדיו לפתוח עם השובתים במשא ומתן. הגיב אחד הפקידים: "אני אכילו לא יודע מה שהם רוצים." אחר הצה-רים צילצל הטלפון שנית מירושלים, ניציג השובתים נקרא אליו. כאשר הרים את ה-שופורת נוכח שהקו נותק. הוא יצא והודיע על כך לחבריו. כמה מהם פרצו לקומה ה-שניה, אל תא מרכזית הטלפונים, תבעו מ-אחת הטלפוניסטיות הסבריים. ענתה הטלפ-ניסטית: "אני ניתקתי אותכם? אני אתכם!"

הפגנות

"לא פקודות מקדניאל"

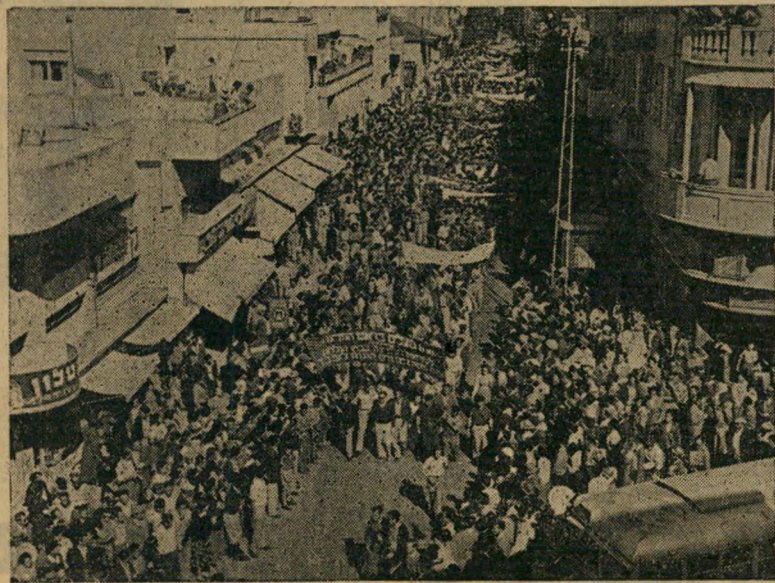
הבחור והבחורה נכנסו לחצר בית-החרו-שת, ניגשו לקבוצת פועלים שנחה לאחר ארוחת-הצהרים. הבחור הוציא רשימה והחל מדבר עם הפועלים. פתאום התפרץ מישהו אל תוך המעגל שהתאסף מסביב לזוג: "הס-תלקו מכאן!" הוא צעק בהרימו יד.

מיד קמה צעקה גדולה בין הנאספים, שגיי-נו את המתפרץ. עד אשר הופיע אחד מחברי ועד הפועלים במקום: "מה אתם עושים כאן?" הוא שאל את הזוג. "באינו זכות באתם?"

"אנחנו חברי מפ"ם, היתה התשובה. "בא-נו להחתים את הפועלים על רשימת המפ-גינים נגד המדיניות הכלכלית החדשה של הממשלה." הם הראו לו את פנקסי ההסתד-רות שלהם, וזיהו את עצמם כחברי קיבוץ ש-יצאו בגדר פעולות מפ"ם לגייס תומכים בהפגנות.

במאות מקומות עבודה אחרים באזור תל-אביב הצטופפו פועלים סביב זוגות פעילים דומים, סערו הרחוקות, נשמעו איומים ואיו-מים שסגנו. בעיני רוב הפועלים נראתה מפ"ם כלוחמת למען זכויותיהם, מגן כמעט יחיד מול התקפת מכה על רמת מתייתם.

ואילו פעילי מפא"י העמידו את הפגנת מפ"ם כפגיעה חמורה בהסתדרות (ובמפא"י העומד דת מאחורי מכה). עלולה גם להתקום במש-תתפים בה, נגד מרות הרוב בהסתדרות. ביום חמישי, בשתיים שלושים, שעה לפני התחלת ההפגנה, כבר מתחו סדרנים צעירים חבלים לרוחב רחוב ברנר, מקום ממנו נר-

הפגנת מפ"ם בתל-אביב

...ראו לחם יבש

עדה לצאת ההפגנה. ליד המדרכה, מול חלו-נות מטבח הפועלים, עמדה מכונית רמקול ששידרה שירים צוהנניים. אט אט החל הקהל מתאסף ברחוב הצר, משתכך אל עבר רחוב אלנבי. בשעה ארבע, באיחור של חצי שעה, זוהה ההפגנה, עם סיסמות בראש ("עצמאות ישראל - לא פקודות מקדניאל!").

משך 20 דקה עברו 4000 פועלים בבגדי עבודה, פקידים, עקרות בית ונערים. שלא כהפגנות רגילות צעדו אנשי צמרת מפ"ם בתוך השורות, לא בראש. אך בולטים מהם היו אלפי תושבי המעברות, אשר מוצאם העיראקי בלט בקריאות הבו או העידוד המשולהבות. "זו הפגנה של הדואגים למת-ייתם והרעבים לחם", הסבירו העולים ה-מפגינים לצופים מן הצד, בהוסיפם: "ומי כמונו מיו רעב ועוני?"

פרוסות יבשות. בקרב בני העיר עצמם עוררה ההפגנה פחות הד מאשר אפשר היה לצפות. הסיבה: חודשיים אחרי מכה אין האזרח העירוני הרגיל, גם כשהוא פועל שכיר, מרגיש את הצעות מכה במידה שתס-סיק להמרידו.

כמה שעות אחרי סיום ההפגנה הצטופפו המונים ליד קופות בתי הקולנוע, רכשו כר-טיסים במחירים כמעט אנדיים. שעה ארוכה לפני ההצגה השנייה אולו הכרטיסים בכל הקופות. ספטר שהציע כרטיסים לרכשו של דגי קיי במחיר לירה עשרים כל כרטיס מצא קונים שרבו על המציאה.

כשהוכרזה מכה, התחרו העתונאים ביני-הם בנבואות שחורות, דיברו על ירידת רמת המחיה. פועלים מבוהלים ראו את עצמם בדמיונם מתקיימים על פרוסות לחם יבשות, בלי יכולת הליבשי את ילדיהם ולשלחם ל-בתי-הספר. אך משנוכחו לדעת שמכה לא שינתה עד כה כמעט כלום, חזר מצב הרוח ליושנו. הם הבינו שכמה מצרכים יעלו יותר ביוקר, אך שבינתים לא יחול שינוי רציני באורח חייהם.

הארץ

תירר בן 30 במצב טוב, רוצה לה-כיר בחורה (מעריב). מנחם כהן, תל-אביב חדשה או משוחשת?

מכונה לגברת מתקפלת, חשמלית חדשה (הארץ). חנה בורשטיין, רמת-השרון מודל 1952: אפשר לשים במזו-דה, להשתמש לחימום והסקה.

אמר ג. אבנר, היועץ המיני של המשלחת הישראלית (זבר). גדעון שפיגל, תל-אביב להגביר את הפוטנציה?